

SASKIA M.N.
OUDSHOORN

LOS GESLAGEN

Achter iedere voordeur schuilt een geheim

SPANNENDE ROMAN

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Gijs Tullemans haatte het om zo afhankelijk van anderen te zijn. Er was geen alternatief; hij moest doen alsof hij dankbaar was. Er werd goed voor hem gezorgd – hij kon het in alle eerlijkheid niet ontkennen. In het begin had hij getwijfeld of de mensen in deze wijk, waar het geld overduidelijk tegen de plinten klotste, het in zich hadden om voor anderen te zorgen. De weken dat hij hier nu woonde, hadden dat duidelijk gemaakt. De thuishulp, zijn schoonzoon Frederik en zijn dochter Annemie bij wie hij inwoonde, de burens, inclusief de twee mannen die tot zijn verbazing overduidelijk een gelukkig stelletje waren: ze deden allemaal hun best om het hem zo veel mogelijk naar de zin te maken.

Er werd een bakje vla voor hem neergezet. Vanillevla met chocoladebolletjes. Zijn favoriet.

‘Dank je wel.’ Hij keek op en voelde zich gedwongen om in ieder geval iets vriendelijks te zeggen. Zijn stemming was na een stuk uit het dagboek van Hannah, zijn overleden vrouw, gelezen te hebben verre van vrolijk. Soms doet de waarheid verdomde pijn. Hopelijk maakte de brief aan zijn dochter Annemie, waar hij gisteren de hele dag over gedaan had en die de hulp beloofd had bij de notaris af te geven, iets van het verleden goed. Hij zou het nooit weten – hij had afgesproken dat de notaris de brief pas na zijn dood zou versturen – maar het was iets wat hij had móéten doen. Het luchtte op. Gelukkig was er met zijn verstand nog niet veel mis. En met zijn bankrekening ook niet. Hij gaf bijna niets meer uit en er kwamen nog steeds inkomsten binnen. Frederik

had erop gestaan dat hij alle kosten van de aanpassingen van het huis en de hulp zou regelen. Aan de andere kant kwam Frederik nu wel steeds om een lening bij hem bedelen. Daar moesten ze het binnenkort ook eens over hebben, hij wilde inzicht in de uitgaven van zijn schoonzoon. Er moest genoeg voor Annemie overblijven.

‘Het is vandaag een mooie dag, niet te warm en niet te koud,’ perste hij eruit. Ondanks de inhoudsloze conversaties die hij tegenwoordig voerde, was hij blij met het gezelschap en deed hij zijn uiterste best om aardig te zijn. Hij keek zelfs uit naar visite. Wie had dat ooit gedacht? De grote Gijs Tullemans die hunkerde naar aanspraak. Ze hadden zelfs foto’s van vroeger samen bekeken. Hij werd nostalgisch, zo op zijn oude dag.

Hij nam een hapje van de vla. ‘Wat is dit toch heerlijk.’ Hij likte met zijn tong over zijn lippen. ‘Hannah vond al die verschillende smaakjes in de vla maar overbodig. Vanillevla of chocoladevla met een beetje slagroom, meer heeft een mens als toetje eigenlijk niet nodig, zei mijn vrouw altijd. Als ze dit toch eens had kunnen proeven, weet ik zeker dat ze er anders over zou denken,’ babbelde hij verder.

‘Jammer dat dat niet meer kan. Je voelt je vast vaak eenzaam, zonder haar. Ik ben niet alleen, en ik voel ik me desondanks vaak eenzaam. Iedereen hunkert naar één ding: liefde. En uiteindelijk kan niemand zijn ware lot ontkomen,’ verzuchtte degene die vandaag bij hem langs was gekomen en thee had ingeschonken en op zijn verzoek een bakje vla had gepakt.

Hij keek door de plotselinge serieuze toon van de opmerking even vragend op, spelend met de bolletjes chocola in zijn mond. Om de tijd te doden maakte hij er een wedstrijdje met zichzelf van om ze een voor een door te bijten. Toen ze allemaal kapotgebeten waren, nam hij een tweede hap. De vla droop nu langs de lepel. Er viel een druppel op zijn overhemd. Gijs rolde de krokante balletjes met pralinésmaak tussen zijn lippen. Met een zacht

plofje viel er eentje op het tafelblad en bleef daar liggen in een klein plasje vla. Er rolde er nog een tussen zijn lippen door. Gijs keek er verbaasd naar, slikte wat hij nog in zijn mond had door en probeerde de volgende lepel naar zijn mond te brengen.

‘Smaakt het?’

Hij knikte en concentreerde zich erop om de derde lepel naar zijn mond te brengen. Zijn hand bibberde. Hij keek naar de lepel alsof hij zeggen wilde dat het stuk bestek mee moest werken. De knokkels in zijn hand werden wit. Wat gebeurde er in hemelsnaam met hem?

Het leek of zijn keel dichtgedrukt werd. Hij moest moeite doen om zuurstof zijn longen in te zuigen. Gijs worstelde om wakker te blijven. ‘Wat...’ Als een vis op het droge hapte hij hijgend en piepend naar adem. Zijn tranende ogen puilden uit de kassen. Langzaam zakte hij opzij en stopte met ademen. Zijn hart pompte doelloos nog een paar slagen, en toen was Gijs Tullemans zo dood als een pier.

Het geluid van hakken die driftig tikten op de houten vloer klonk hol in de stille ruimte. De eekhoortjes, die tevergeefs op de nootjes wachtten die hij elke dag naar buiten gooide, stoven weg over het gazon toen de schuifpui met een klap dicht werd gedaan.